

WIESŁAW TOMASZ STEFAŃCZYK

O repartycji końcówek *-a* i *-u*
w dopełniaczu liczby pojedynczej rodzaju męskiego
— stan i perspektywy badań

On repartition of the endings *-a* and *-u* in the singular genitive of the masculine
gender — the state and perspectives of studies

Ze względu na wielofunkcyjny charakter dopełniacz jest najbardziej wielopłaszczyznowym i wieloaspektowym przypadkiem w polskim, a także indoeuropejskim systemie kazualnym.¹ Dotychczasowe badania wskazują, że *genetivus* jest również najczęściej używanym przypadkiem polskim.²

Złożoność dopełniacza odzwierciedla także aspekt porównawczy. W językach o rozbudowanym systemie kazualnym bowiem, jak np. węgierski, polski, *genetivus* posiada ekwiwalenty w siedmiu różnych formach przypadkowych. Jego odpowiednikiem jest *possessivus*, np.: *autója*, 'samochodu', *elativus*, np. *autóból* 'z samochodu', *illativus*, np. *autóba* 'do samochodu', *delativus*, np. *autóról* 'z samochodu' (z zewnątrz), *ablativus*, np. *autótól* 'od samochodu', *allativus*, np. *autóhoz* 'do samochodu' oraz *terminativus*, np. *autóig* 'do samochodu'.³

W świetle zasygnalizowanych faktów trudno się więc dziwić, że opis morfologiczny postaci rzeczownika w dopełniaczu może nastęrczać badaczom rozmaitych trudności. Z drugiej jednak strony pojawia się pytanie, dlaczego możliwy

---

¹ A. Heinz, *Genetivus w indoeuropejskim systemie przypadkowym*, Warszawa 1955.

² J. Tokarski, *Fleksja polska*, Warszawa 1973. W. Miodunka (red.), *Język polski jako obcy. Programy nauczania na tle badań współczesnej polszczyzny*, Kraków 1992, s. 24–25. Z. Zaron, *Aspekty funkcjonalne polskiej kategorii rodzaju. Charakterystyka fleksyjna*, Warszawa–Puńsk 2004, s. 23–37.

³ J. Csapláros, *Zarys elementarnej gramatyki języka węgierskiego*, Warszawa–Łódź 1963, s. 177–179. J. Bencédy, P. Fábíán, E. Rácz, M. Velcsov, *A mai magyar nyelv*, Budapeszt 1991, s. 196–202.

jest w pełni precyzyjny opis form Dlp. równie licznie reprezentowanych rzeczowników rodzaju żeńskiego i nijakiego?

Jakie więc fakty uniemożliwiają rozstrzygnięcie dyskusyjnej kwestii, co decyduje o doborze końcówek *-a* i *-u*? Czy są to względy znaczeniowe, czy czynniki tkwiące w wewnętrznej strukturze rzeczownika? Czy rzeczywiście leksemy oznaczające części ciała przybierają w Dlp. końcówkę *-a*? Istnieją przecież liczne formy typu *gruczołu, oczodołu, muskułu, rogu, mózgu, moczowodu, nasieniowodu, przewodu* (np. pokarmowego), *układu* (np. krwionośnego), *zadu, narządu, barku, karku, dysku, boku, przetyku, mózdzku, organu, grzbietu, odbytu, biustu, torsu, stawu* (np. skokowego), *czerepu*, charakteryzujące się niewątpliwie użyciem końcówki *-u*. Podobnie *nomina instrumenti* przybierają zarówno zakończenie *-u*, np.: *samochodu, dźwigu, kindżału, wehikułu, samolotu, dzirytu, bagnetu, aparatu, oszczepu, skalpu, łomu, długopisu, kastetu, bankomatu*, jak i *-a*, np.: *telewizora, helikoptera, komputera, traktora, transformatora, dźwigara, więzara, scyzoryka, obucha*.

Jakie czynniki powodują, że nowo zaadoptowane leksemy przybierają końcówkę *-u*, np.: *bankomatu, internetu, czatu, gadżetu, mobbingu, leasingu*, inne natomiast *-a*, np.: *komputera, laptopa, absorbera, desorbera*? Dlaczego rzeczowniki typu *szpital, hotel, portfel, zegar* zmieniły (zmieniają) końcówkę z *-u* na *-a*? Dlaczego rzeczowniki zbiorowe typu *lud, ród, naród, kler* otrzymują zakończenie *-u*, podczas gdy leksemy *żywiec, hufiec, babiniec* mają końcówkę *-a*?

Poszukując odpowiedzi na podobne pytania, badacze poświęcają obok kryterium semantycznego coraz więcej miejsca czynnikom morfologicznym. Jako pierwszy zwrócił na nie uwagę H. Grappin⁴, wyodrębniając początkowo pięć formantów charakterystycznych dla appellativów, tj. *-ak, -acz, -ik, -ec, -ek* oraz pięć przyrostków derywujących nazwy miejscowe: *-sk, -ów (-ow, -ew), -in, -im, -om*, a także elementy *-burg, -berg* dla nazw obcojęzycznych. W pracy *Histoire de la flexion du nom en polonais*⁵, tj. ostatecznej wersji badań nad istotą polskiej fleksji, wzbogacił liczbę sufiksów determinujących zakończenie *-a* o dwa, tj. *-el* oraz *-nik*.

Użycie końcówek *-a* i *-u* w odniesieniu do pozostałych rzeczowników wiązał badacz z czynnikami semantycznymi, stąd podział leksemów na kilka grup, jak nazwy narzędzi, miesiący, zjawisk fizycznych, budynków, części ciała, rzeczowniki abstrakcyjne i materiałowe oraz niepoliczalne.

Istotną rolę w dyskusji nad doбором końcówek *-a* i *-u* odgrywa artykuł W. Mańczaka *O repartycji końcówek dopełniacza -a: -u*⁶. Autor wzbogaca

⁴ H. Grappin, *Grammaire de la langue polonaise*, Paris 1942, s. 40–46.

⁵ Id., *Histoire de la flexion du nom en polonais*, Wrocław 1956, s. 10–25.

⁶ W. Mańczak, *O repartycji końcówek dopełniacza -a: -u*, „Język Polski” 1953, s. 70–84.

wyodrębnione przez Grappina sufiksy o dodatkowe 23 przyrostki, które — jak podkreśla — mogą determinować końcówkę *-a*, tj.: *-al, -arz, -as, -ator, -czyk, -er, -iciel, -och, -or/-ór, -osz, -uch, -usz, -ariusz, -us, -isz, -un, -ur, -on, -ok, -uk, -czuk, -ic, -icz*. W konkluzji W. Mańczak stwierdza, że gruntowna analiza ogółu rzeczowników mogłaby wykazać słuszność postawionej przez niego hipotezy. Autor jednocześnie wyraża przekonanie, że pewne problemy można wyjaśnić jedynie historycznie.

S. Jodłowski natomiast w artykule *O formach budyniu, pasztetu // omleta, biskopka itp.*⁷ zwraca uwagę na inny aspekt. Zdaniem autora mianowicie rzeczowniki oznaczające postaciowe nazwy potraw otrzymują końcówkę *-a*, np. *omleta*, natomiast bezpostaciowe przybierają zakończenie *-u*, np. *pasztetu*.

Szczególne miejsce w badaniach nad dopełniaczem zajmują prace S. Westfala. W artykule *The Genitives: Londynu, Glasgowa and Edynburga in Modern Polish*⁸ autor, poddając szczegółowej analizie polskie i obce toponimy, potwierdza, że wskazane przez H. Grappina sufiksy, derywujące nazwy miejscowe, implikują końcówkę *-a*.

Kluczową pracę poświęconą repartycji końcówek *-a* i *-u* stanowi monografia S. Westfala *A Study in Polish Morphology. The Genitive Singular Masculine*.⁹ Bazując na materiale leksykalnym wyekscerpowanym ze *Słownika Warszawskiego* i posługując się bogatą egzemplifikacją z literatury polskiej do roku 1950, badacz poddał analizie 8652 rzeczowniki, w tym 747 deminutiwów.

Z przeprowadzonych przez S. Westfala badań wynika, że 60,05% ogółu zbadanych przezeń leksemów, tj. 5223 rzeczowniki, otrzymuje końcówkę *-u*, 29,7%, tj. 2572 leksemy, dostaje zakończenie *-a*, natomiast 9,8%, tj. 848 rzeczowników, może przybierać obie końcówki.

O doborze końcówek *-a* i *-u* decyduje według badacza na ogół kryterium semantyczne. S. Westfal bazuje na doświadczeniu percepcyjnym człowieka, jego ujęcie jest więc bliskie współczesnym podejściom kognitywistycznym. Rzeczowniki nieżywotne mianowicie, oznaczające różne obiekty rzeczywistości językowej, wykazują — zdaniem autora — fizyczne podobieństwo do człowieka lub zwierzęcia bądź charakteryzują się jego brakiem, co determinuje jakość końcówki fleksyjnej.

Kończówek *-a* otrzymują:

1. rzeczowniki żywotne, oznaczające ludzi i zwierzęta;

⁷ S. Jodłowski, *O formach budyniu, pasztetu // omleta, biskopka itp.*, 1953, s. 84–94.

⁸ S. Westfal, *The Genitives: Londynu, Glasgowa and Edynburga in Modern Polish*, „The Slavonic and East Review” 1952, s. 494–511.

⁹ S. Westfal, *A Study in Polish Morphology. The Genitive Singular Masculine*, Glasgow 1956.

2. zdeterminowane semantycznie rzeczowniki nieżywotne, oznaczające obiekty trójwymiarowe, mniejsze od ludzi lub zwierząt, określone co do formy (kształtu), mobilne.

Końcówkę *-u* przybierają:

1. rzeczowniki oznaczające potocznie rozumiane obiekty dwuwymiarowe, np. *banknot*;

2. rzeczowniki oznaczające obiekty większe od ludzi lub/i zwierząt, np. *pałac, wulkan*;

3. rzeczowniki oznaczające substancje, tj. nieposiadające określonej formy (kształtu), np. *olej*;

4. rzeczowniki abstrakcyjne oraz oznaczające wytwory wyobraźni, a więc z natury nieokreślone co do formy (kształtu), np. *pomysł*.

Najcenniejszą część monografii S. Westfala stanowi analiza zdeterminowanych słowotwórczo rzeczowników nieżywotnych, które niezależnie od kryterium semantycznego przybierają zakończenie *-u* lub *-a*.

Końcówkę *-u* zdaniem Westfala otrzymują następujące formacje:

1. skrótowce, np. *peem*;

2. derywaty z sufiksem *-aj*, np. *rodzaj*;

3. derywaty odczasownikowe z sufiksem *-t*, np. *zeszyt*;

4. derywaty wsteczne typu *piach*;

5. derywaty z sufiksem *-ek* utworzone od liczebników porządkowych, np. *czwartek*;

6. derywaty z sufiksem *-unek*, np. *pocątunek*;

7. złożenia z niesamodzielnym członem *-izm*, np. *towianizm*.

Zdeterminowane słowotwórczo rzeczowniki, przybierające w Dlp. końcówkę *-a*, dzieli S. Westfal na trzy grupy:

1. formacje słowotwórcze charakterystyczne zasadniczo dla rzeczowników osobowych, tj.: derywaty z sufiksami *-anin*, *-in*, *-ciel*, *-czyk*, *-us*, *-och*, *-im* // *-ym*, *-owicz*, *-ic* // *-yc*, *-asz*, *-eusz*, *-iś*, *-oń*, *-ek* (występujący w złożeniach typu *bawidamek*), a także rzeczowniki zakończone na *-fil* i *-man*;

2. formacje słowotwórcze charakterystyczne dla rzeczowników nieżywotnych: *-ar*, *-eć*, *-(mi) eń* i *-ek*, występujący w derywatach utworzonych od liczebników głównych typu *dziesiątek*;

3. formacje o charakterze mieszanym, obejmujące zarówno rzeczowniki żywotne, jak i nieżywotne: *-as*, *-ut*, *-or* // *ór*, *-ur*, *-isz* // *-ysz*, *-osz*, *-usz*, *-arz*, *-erz*, *-acz*, *-al*, *-el*, *-eń*, *-uch*, *-ak*, *-ek*, *-ik* // *-yk*, *-nik*, *-uk*, *-(a) tor*, *-ans*, *-ant*, *-ent*, *-er*, w tym derywaty wsteczne typu *wierzchoł*, *pachoł*.

Za formacje zdeterminowane strukturalnie uznaje autor również rzeczowniki z „quasi-sufiksalnym” ruchomym *-e-*, charakterystycznym dla leksemów typu

teb, pukiel, węzeł, bęben, sweter, hamulec, rapeć. Większość z nich — zdaniem badacza — otrzymuje końcówkę *-a*.

Odrębne miejsce poświęca autor eponimom typu *browning, flobert, nagan, szrapnel*, które — podobnie jak rzeczowniki żywotne (osobowe) — przybierają zakończenie *-a*.

Omówione czynniki morfologiczne traktował S. Westfal jedynie jako reguły ograniczające oddziaływanie nadrzędnego — w jego ujęciu — kryterium semantycznego.

Opracowania H. Grappina i S. Westfala są najpełniejszymi, jak dotychczas, pozycjami poświęconymi strukturze morfologicznej i semantycznej Dlp.

Badania S. Westfala oraz współczesne ujęcia kognitywistyczne stanowią podstawę pracy T. Riley'a *It's Alive! Grammatical Animacy in Russian, Polish and Czech*.¹⁰ Autora interesuje zasadniczo kategoria żywotności i związany z nią proces demorfologizacyjny, obejmujący rzeczowniki nieżywotne w bierniku. Rozważaniom nad repartycją końcówek *-a* i *-u* poświęca T. Riley zwłaszcza rozdział 7 i 8 swojej rozprawy (s. 129–156).

Praca wyrasta z nurtu kognitywistycznych badań nad systemem kazualnym języków zachodniosłowiańskich, w tym dociekań nad repartycją końcówek *-a* i *-u*. Podobne badania wykazały, że w języku czeskim 97% ogółu rzeczowników nieżywotnych przybiera zakończenie *-u*, w języku słowackim natomiast jedynie 60% leksemów otrzymuje końcówkę *-u*.¹¹ T. Riley usiłuje wykazać podobne prawidłowości w polszczyźnie. Autor bazuje zasadniczo na wskazanym przez S. Westfala¹² kryterium semantycznym, uznając je za nadrzędne, i kognitywistycznych ujęciach M. Johnsona¹³, tj. koncepcji centrum–peryferie oraz figura–tło. Wyodrębnione przez S. Westfala rzeczowniki z końcówką *-a* odpowiadają według autora koncepcji figury, natomiast leksemy z zakończeniem *-u* korespondują z tłem.

Według założeń koncepcji doświadczenie percepcyjne człowieka rozpoczyna się od określonej jednostki ludzkiej, stanowiącej centrum poznawania świata, obejmuje więc w pierwszej kolejności jej najbliższe otoczenie, jak ludzi, zwierzęta, a następnie rozszerza swą perspektywę na obiekty nieżywotne, charakteryzujące się podobieństwem do człowieka lub wykazujące jego brak oraz przedmioty i zjawiska znajdujące się w tle, tj. na peryferiach możliwości percepcyjnych poznającego ja. Tak rozumiana koncepcja figura–tło i centrum–peryferie wyjaśnia, zdaniem T. Riley'a, repartycję końcówek *-a* i *-u*. Im dalej bowiem od poznają-

¹⁰ T. G. Riley, *It's Alive! Grammatical Animacy in Russian, Polish and Czech*, Seattle 1999.

¹¹ L. A. Janda, *Back from the Brink. A Study of how Relic Forms in Languages Serve as Material for Analogical Extensions*, München 1996, s. 128, 131.

¹² S. Westfal, *A Study...*

¹³ M. Johnson, *The Body in the Mind*, Chicago, London 1987.

2. derywaty z sufiksami *-ak*, *-nik* typu *ziemniaka*, *buraka*, *dziennika*, *sernika*, a także deminutiva zakończone na *-ek*, *-ik* // *-yk*, np.: *rożka*, *pierożka*, *stolika*, *promyka* oraz augmentativa z przyrostkiem *-uch*, np. *palucha*;

3. rzeczowniki zakończone w Młp. na spółgłoskę stwardniałą i miękką, np.: *dworca*, *miesiąca*, *dnia*, *stopnia*, *modrzewia*;

4. nazwy miesięcy, części ciała, miar czasu, długości, wagi, np.: *lipca*, *września*, *nosa*, *żołądka*, *odcinka*, *ułamka*, *kilograma*;

5. polskie i słowiańskie nazwy własne o znaczeniu nieosobowym, głównie toponimy, np.: *Krakowa*, *Lwowa*, *Sanoka*, *Gdańska*, *Smoleńska*, *Ołomuńca*, w tym hydronimy z ruchomym *-e* — typu *Dunajca*, *Niemna*, oraz rzeczowniki obce zakończone częstką *-pol*, *-burg*, np.: *Konstantynopola*, *Hamburga*, *Strasburga*.

Końcówka *-u* obejmuje następujące grupy leksemów:

1. rzeczowniki niepoliczalne, np.: *piasku*, *żużlu*, *mułu*, *cukru*, *barszczu*, w tym rzeczowniki zbiorowe typu *rodu*, *narodu*, *ludu*, *tlumu*;

2. rzeczowniki abstrakcyjne, np.: *gniewu*, *żalu*, *wstydu*, *snu* oraz większość zapożyczeń, np.: *impasu*, *impulsu*, *impresjonizmu*;

3. odczasownikowe derywaty bezsufiksalne, np.: *odczytu*, *wykładu*, *dźwigu*, *uchwyty*;

4. skrótowce, np.: *Ujotu*, *Usiu*, *Peteteku*;

5. derywaty z sufiksem *-unek*, np.: *pocałunku*, *poczęstunku*, *rysunku*, *mel-dunku*;

6. rzeczowniki oznaczające dni tygodnia: *poniedziałku*, *wtorku*, *czwartku*, *piątku*;

7. nazwy własne:

a. hydronimy, np.: *Bugu*, *Tagu*, *Sanu*, *Gangesu*, *Dunaju*, *Bałtyku*, *Pacyfiku*;

b. rodzime i obce toponimy, np.: *Tyrolu*, *Rzymu*, *Budapesztu*, *Madagaskaru*, w tym złożenia typu *Grunwaldu*, *Schwarzwaldu*, *Leningradu*, *Belgradu*, *Żmigrodu*, *Wyszogrodu*.

Autorzy zwracają również uwagę na istnienie par leksykalnych typu *loda-lodu*, *przypadka-przypadku*; *basa-basu*, *tenora-tenoru*, wyrażających opozycje semantyczne leksemów, a także wariantów fakultatywnych typu *krawatu-krawata*, *tortu-torta*; *fotela-fotelu*, *portfela-portfelu*, wskazujących na obecność form ekspansywnych i recesywnych.

Omawiane ujęcia posiadają jedną wspólną cechę, wyodrębiają mianowicie kategorię rzeczowników żywotnych i nieżywotnych.

Pierwszą grupę — według analizowanych opracowań — charakteryzuje końcówka *-a* (*-u*), drugą natomiast zarówno *-a*, jak i *-u*.

Jest jednak faktem bezspornym, że Dłp. r.m. — w przeciwieństwie do Błp. r.m. — posiada jeden wykładnik formalny wspólny dla wszystkich rzeczowników

rodzaju męskiego zakończonych w Młp. końcówką $-\emptyset$.¹⁸ Ów wykładnik — podobnie jak w innych fleksyjnych językach słowiańskich, oprócz bułgarskiego i macedońskiego — nie wskazuje na istnienie jakichkolwiek opozycji, kategorii semantycznych bądź klas kongruencyjnych w obrębie omawianego przypadku, lecz w równym stopniu obejmuje ogół rzeczowników zarówno żywotnych, jak i nieżywotnych, por. *tego* — *biedaka, świadka, chemika, pułkownika, gwiazdora, autorytetu, narodu, ludu, drobnoustroju; lizaka, buziaka, całusa, zasobu, grobu, rodzaju, rynku, domu, gniewu, bzu*.

Niniejsza praca bazuje na materiale rzeczownikowym wyekscerpowanym ze *Słownika języka polskiego* pod red. W. Doroszewskiego¹⁹ i *Uniwersalnego słownika języka polskiego* pod red. S. Dubisza.²⁰ W badaniach uwzględniono ogół leksemów zawartych w materiale źródłowym, tj. około 19 tys. rzeczowników rodzaju męskiego zakończonych w mianowniku liczby pojedynczej końcówką $-\emptyset$. Ze wstępnych ustaleń wynika, że dobór końcówek *-a* i *-u* jest zasadniczo zdeterminowany przez budowę słowotwórczą leksemu, tj. obecność sufiksu lub jego brak. Rzeczowniki z przyrostkiem $-\emptyset$, tj. derywaty wsteczne odczasownikowe i odprzymiotnikowe, zapożyczenia oraz niederywowane rzeczowniki rodzime, otrzymują końcówkę *-u*, np.: *klubu, owocu, sadu, gruczołu, rogu, mózgu, narządu, barku, karku, organu, grzbietu, biustu, torsu, internetu, czatu, bankomatu*. Derywaty sufiksalne natomiast przybierają zakończenie *-a*, np.: *ziemiaka, buziaka, kwiatka, tłumika, ciągnika, całusa, dźwigara, więzara, kozucha, rogala, rękawa, wygwizdowa, utleniacza, ściągacza, wieżowca, stymulatora*.

Kryterium morfologiczne (słowotwórcze), implikujące jakość końcówki zdecydowanej większości rzeczowników, wymaga wprowadzenia ograniczeń względem niewielkiej liczebnie grupy leksemów zdeterminowanych czynnikami semantycznymi, głównie nazw jednostek, tańców, terminów karciańskich, nazw firmowych i gatunkowych oraz niektórych rzeczowników niepoliczalnych, np.: *dolara, franka, centymetra, herca, bajta, poloneza, pokera, panasonica, philipsa, fordą; winiaku, tlenku, chlorku*.

Ze wstępnych obliczeń wynika, że przedstawionymi regułami nie można objąć jedynie ok. 100 rzeczowników typu *chleba, sera, owsa, sierpa, snopa*, co w świetle danych liczbowych stanowi ok. 1% ogółu analizowanych leksemów.

Szczegółowe opracowanie analizowanego zagadnienia wymaga odrębnego ujęcia, uwzględniającego pełną egzemplifikację oraz dane liczbowe.

¹⁸ B. Kreja, *O rodzaju gramatycznym rzeczowników polskich*, „Polskie Studia Slawistyczne” 1973, s. 233. R. Grzegorzczkova, R. Laskowski, H. Wróbel (red.), *op. cit.*, s. 210.

¹⁹ W. Doroszewski, *Słownik języka polskiego*, Warszawa 1958–1969.

²⁰ S. Dubisz, *Uniwersalny słownik języka polskiego*, Warszawa 2003.

ON REPARTITION OF THE ENDINGS -A AND -U IN THE SINGULAR GENITIVE OF THE MASCULINE GENDER — THE STATE AND PERSPECTIVES OF STUDIES

The question of the repartition of the endings *-a* and *-u* of Genitive singular masculine forms is one of the most controversial and unsolved issues in the description of Polish declensions. Additionally to the semantic factors, the research to date has been more and more focused on the morphological criterion, i.e. the morphological structure of the noun. One of the first scholars to note it was H. Grappin; altogether he identified 12 suffixes which determined the *-a* ending. The investigation initiated by H. Grappin was corroborated and elaborated on by S. Westfal, who put forward a list of over 30 suffixes that induced the ending *-a*. Contemporary Polish morphological theories postulate a lexical or a conventional character of the endings *-a* and *-u*. Authors merely indicate the existence of certain tendencies or fragmentary regularities with regard to the endings discussed as they believe that their distribution is an unsolvable question.

The present paper is based on the examples of nouns excerpted from *Słownik języka polskiego* (*A Dictionary of the Polish Language*) edited by W. Doroszewski and *Uniwersalny słownik języka polskiego* (*A Universal Dictionary of the Polish Language*) edited by S. Dubisz. The initial analysis shows that the selection of the endings *-a* and *-u* is in principle determined by the morphological structure of the lexeme.

Nouns with the $\emptyset$ suffix receive the ending *-u*, e.g. *klubu, owocu, sadu, gruczołu, rogu, mózgu, narządu, barku, karku, organu, grzbietu, biustu, torsu, internetu, czatu, bankomatu*, whereas the suffixal derivatives take the ending *-a*, e.g. *ziemniaka, kwiatka, tłumika, ciągnika, calusa, dźwigara, kozucha, rogala, rękawa, wygwizdowa, utleniacza, wieżowca, stymulanta*.

A detailed discussion of the issue in question requires a separate analysis which would take into consideration a thorough exemplification of the material as well as quantitative data.